

Bạo Hành Gia Đình: Bản năng hay Lựa chọn?

Một phụ nữ bị bạn trai đánh bất tỉnh với một cú đấm chí mạng. Người đánh cô là cầu thủ chuyên nghiệp người Mỹ, Ray Rice, thân hình vạm vỡ, dùng lại để kiểm tra công việc của mình và kéo cô ra khỏi thang máy, vất cô trước cửa.

Việc này được máy video an ninh thu lại và được phát tán lên mạng. Chẳng bao lâu, thu hút đến trên 10 triệu lượt người xem. Thế là, mọi sự chú ý được đổ dồn vào là cô. Tại sao cô lại không bỏ anh ta? Tại sao cô có thể để điều này xảy ra? Ai lại tiếp tục ở với một kẻ vũ phu, đánh phụ nữ trong thang máy?

Không ai nghĩ đến việc hỏi tại sao anh ta đánh cô. Hoặc tại sao anh ta không phải trả giá gì cả. Phải chăng vì anh ta là một nhân vật nổi tiếng?

Quá bức tức, vào tháng 9 năm 2014, cô Beverly Gooden, người đã từng là nạn nhân, khởi xướng phong trào lên tiếng chống bạo hành, dùng Twitter cũng như các diễn đàn truyền thông xã hội khác. Hàng trăm phụ nữ đã vượt qua cơn sợ hãi của mình, dùng phương tiện truyền thông xã hội trên mạng để kể lại những kinh nghiệm của họ như là một tù nhân của bạo lực, mà thủ phạm không ai khác ngoài người đã từng đầu áp tay gối với họ.

Nhiều phụ nữ, dù không thật sự bị gông cùm, đã bị người phối ngẫu cũ của mình xiềng xích bằng việc

kiểm soát tài chính hoặc đi lại. Họ bị đe dọa là nếu họ dám hó hé, họ hoặc con của họ sẽ bị giết hoặc bị đuổi ra khỏi nhà.

Một số phụ nữ khác thì lại cảm lạng vì sợ bạn bè, gia đình và cộng đồng của họ lên án nếu họ lên tiếng. Một số người đã phải

chịu đựng nhục cảnh qua năm dài tháng rộng, lại cho rằng số phận của họ có lẽ là như thế, và rằng kiếp trước chắc họ đã vụng đường tu nên kiếp này đành lãnh đủ. Họ cho rằng không có ai muốn giúp họ, không ai muốn nghe họ than vãn, v.v...

NHỮNG CON SỐ VỀ BẠO HÀNH GIA ĐÌNH

SỐ BÁO CÁO CHÍNH THỨC CỦA CẢNH SÁT VICTORIA

**Từ 35,600 trong năm 2009 - 2010
tăng lên đến 65,400 trong năm
2013 - 2014.**

☹ **Bạo hành gia đình là yếu tố hàng đầu
đóng góp vào thương tật và cái chết cho
phụ nữ từ 15 đến 44 tuổi tại Victoria.**

☹ **MỘT TRONG BỐN phụ nữ tại Úc bị bạo
hành trong đời mình.**

☹ **MỖI TUẦN, một phụ nữ tại Úc bị giết chết
bởi người phối ngẫu cũ hoặc mới.**

Vào tháng 9 năm 2014, VicHealth mở cuộc thăm dò toàn quốc về thái độ của người dân Úc về bạo lực đối với phụ nữ. Trong số 17,500 người được thăm dò, 78% không thể hiểu được tại sao phụ nữ tiếp tục duy trì mối quan hệ có bạo lực; 50% cho rằng phụ nữ có thể chấm dứt mối quan hệ có bạo lực bất cứ lúc nào nếu cô muốn; 20% thì cho rằng bạo lực đối với phụ nữ là một vấn đề riêng tư, cần được “đóng cửa dạy nhau”.

Có nhiều phụ nữ, sau khi bị hành hung đến dờ sống dờ chết, cuối cùng lấy hết can đảm để lên tiếng, lại chỉ được đáp lại bằng một sự im lặng sượng sùng. Một sự im lặng đáng sợ, chẳng khác chi hét thẳng vào mặt: “*Tôi không muốn biết chuyện của cô!*”, hay “*Lạ thật, tất cả những người chung quanh tôi, đâu có ai bị như chị*” - hoặc tệ hơn, “*Thật đáng kiếp cho cô!*”.

Thế nên, không có gì lạ khi phương tiện truyền thông xã hội trên mạng đã trở thành một diễn đàn để phụ nữ có thể chia sẻ kinh nghiệm của họ và tìm nguồn an ủi và sự hỗ trợ từ những người xa lạ nhưng lại đồng hội đồng thuyền.

Đối với những phụ nữ này, tin nhắn trên Twitter với chỉ vỏn vẹn 140 chữ cái nói về nỗi đau của họ có thể là lần đầu tiên họ lên tiếng công khai về nỗi đau thầm kín của mình.

Chúng ta cần phải quan tâm nhiều hơn về vấn nạn bạo hành, vì hiện tại có đến 68% trong chúng ta tin rằng bạo lực xảy ra là vì đàn ông thiếu khả năng kiểm soát cơn giận của họ, và 43% trong chúng ta cho rằng đàn ông hăm hiếp phụ nữ vì họ không thể kiểm soát được ham muốn tình dục của họ.

Điều rất khó tin nhưng lại là sự thật, đó là ở thời điểm 2013-2014, bạo lực đối với phụ nữ vẫn là yếu tố hàng đầu gây ra những tổn hại về sức khỏe cho phụ nữ tại Victoria, mà hậu quả là mỗi tuần có một người phụ nữ chết dưới tay của người phối ngẫu cũ hoặc hiện tại.

Bạo lực là một sự lựa chọn, không phải là một bản năng. Không có biện hộ nào là chính đáng cả, dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Đừng biện bạch rằng vì anh hay cô bị say rượu, rằng vì anh không thể kiềm chế được cơn giận khi

ghen tuông, hoặc vì cô ấy thách thức anh. Bất cứ ai, không phân biệt phái tính, tuổi tác, đều có quyền để sống một cuộc sống không có bạo lực. Đó là một quyền làm người căn bản nhất.

Yêu cầu một phụ nữ biện minh cho việc cô phải chịu đựng bạo lực chẳng khác chi hỏi một người mắc bệnh ung thư tại sao họ để cho mình bị bệnh. Điều đó thật bất công. Nó chẳng giúp được gì, và nó cũng không giúp ngăn chặn việc đổ lỗi cho nạn nhân.

Thay vào đó, chúng ta hãy hỏi: Tôi có thể làm gì để chấm dứt vấn nạn bạo hành, chấm dứt sự đau khổ của nạn nhân?

Đoạn đường sẽ rất dài. Nhưng chúng ta cần phải bắt đầu cuộc hành trình. Hãy bắt đầu với các bước đơn giản như giáo dục bản thân và những người chung quanh, và tiếp theo là thay đổi quan điểm của chúng ta để phụ nữ ở thế hệ này và các thế hệ tiếp theo được bình đẳng với nam giới, được sống trong một thế giới an toàn, được hỗ trợ và không có bạo lực.

Luu Ngọc Huy lược dịch